

Китоби Дониёл - яксаду наваду шашум

*Мувозинатҳои нубувватӣ ва ноумедии илоҳӣ: сафари ваҳйонии қавми
рӯзҳои охири Худо дар Ваҳй 10*

Jeff Pippenger

2024-04-27

Дар боби даҳуми Ваҳй, ки дар он таърихи паёмҳои фариштаи якум ва дуум тасвир ёфтааст, Юҳанно, ҳамчун рамзи қавми Худо дар рӯзҳои охир, пешакӣ огоҳ карда шуд, ки дар таърихе, ки ӯ ба таври рамзӣ намояндагӣ мекард, ноумедие рӯй хоҳад дод; ва он ноумедӣ ҳамон чузъи таърихи фариштаҳои якум ва дуум буд, ки аз фаҳмиши миллериён мӯҳр зада пинҳон нигоҳ дошта шуда буд, то имони онҳо озмуда шавад.

Ва овозе, ки аз осмон шунида будам, боз ба ман суҳан гуфт ва фармуд: «Бирав ва он китобчаи кушодаро, ки дар дасти фариштаест, ки бар баҳр ва бар замин истодааст, бигир». Ва ман назди фаришта рафтам ва ба ӯ гуфтам: «Китобчаро ба ман деҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками туро талх хоҳад кард, вале дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ва ман китобчаро аз дасти фаришта гирифтам ва онро хӯрдм; ва дар даҳонам мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдм, шикамам талх шуд. Ваҳй 10:8–10.

Дар ояти даҳум, Юҳанно таърихро аз 11 августи соли 1840, вақте ки фариштаи пурқудрат бо китоби хурде дар дасташ нозил шуд, то ба Ноумедии Бузург дар 22 октябри соли 1844 намояндагӣ мекунад. Пеш аз он ки ӯ ба таври рамзӣ он таърихро намояндагӣ кунад, ба ӯ аз ҷониби «овозе ки» ӯ «аз осмон шунид» гуфта мешавад, ки вақте китоби хурдро бихӯрад, «шиками туро талх хоҳад кард, лекин дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Он ноумедии талх ҳамон чизест, ки имони миллериёнро озмуд, ва барои онҳо беҳтар набуд, ки пеш аз фаро расидани он ноумедӣ дар бораи он донанд; аммо Юҳанно қавми рӯзҳои охириро намояндагӣ мекунад, ки аз онҳо талаб мешавад воқеиятҳои марбут ба тасвири пайдарпайи рӯйдодҳоро, ки таърихи паёми фариштаи аввал ва дуум мебошанд, бидонанд.

Он таърихи муқаддас нишон медиҳад, ки бар халқи рӯзҳои охир озмоише оварда хоҳад шуд, ва он озмоише хоҳад буд, ки бар чизе асос меёбад, ки барои онҳо беҳтар набуд пеш аз фаро расидани он озмоиш онро дарк кунанд; вале он айнаи ҳамон таҷрибаи миллериён набуд, ҳарчанд он ба таври комил бо тасвири рӯйдодҳое, ки аз ҷониби фариштаи якум ва дуум ифода шудаанд, мутобиқат дошт, зеро ҳафт раъд низ «рӯйдодҳои ояндаро, ки ба тартиби худ ошкор хоҳанд шуд», ифода мекунанд.

Ҳарчанд аз мардумони охирзамонии Худо донишмандони таърихи бунёдии миллериён талаб карда мешавад, онҳо ҳамон ҳам тасвири пайдарпайи рӯйдодҳоро, ки миллериён иҷро карданд, ба анҷом хоҳанд расонд; аммо он чи миллериёнро озмуд,—ки барои онҳо беҳтар буд пешакӣ онро надонанд,—озмоиши дигаре хоҳад буд, ки ба воситаи унсуре ба вучуд оварда шудааст, ки то фаро расидани замон мӯҳр зада нигоҳ дошта шуда буд, то Шери қабилаи Яҳудо Ваҳйи Исои Масеҳро бикшояд; ва ин дар таърихи пинҳонии ояти чихили

Дониёл ёздаҳ ба амал меояд.

Он чи баста шуда буд, барои озмудани қавми Худо дар рӯзҳои охир таъин гардида буд, ва ин озмоиш бо он нишонае мувофиқат мекард, ки дар он миллеритҳо озмуда шуданд; зеро, ҳоҳ дар иҷрои аввал дар таърихи миллеритҳо бошад, ҳоҳ дар иҷрои охири рӯзҳои охир, ҳафт раъд «баёни рӯйдодҳо» буданд, ки «мувофиқи тартиби худ ошкор карда мешуданд».

Он чизе ки ба таври густурда ноошкор мондааст, ин аст, ки ҳамон тавре ки Юҳанно таърихи нузули Масеҳро бо китоби хурд аз 11 августи соли 1840 то Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844 намояндагӣ мекунад, айнан ҳамон таърих инчунин тавассути нузули ғариштаи дуҷум дар 19 апрели соли 1844 низ намояндагӣ шудааст. Ноумедии аввалро метавон ҳамчун ноумедии Юҳанно дарк кард, ки баъд аз хӯрдани китоби хурд дар 11 августи соли 1840, дар 19 апрели соли 1844 ба ноумедӣ рӯ ба рӯ шуд. Вақте ки он ноумедӣ фаро расид, ғариштаи дуҷум бо «навиштаҷоте» дар дасти худ нозил шуд.

«Ғариштаи дигари тавоно вазифадор шуд, ки ба замин фуруд ояд. Исо дар дасти ӯ навиштае гузошт, ва ҳангоме ки ӯ ба замин омад, нидо кард: “Бобил сукут кард, сукут кард”. Сипас ман дидам, ки ноумедшудагон боз чашмони худро сӯйи осмон бардоштанд ва бо имон ва умед ба зуҳури Худованди худ менигаристанд. Аммо бисёре гӯё дар ҳолати қарахтию беҳабарӣ боқӣ монда буданд, мисли он ки дар ҳоб бошанд; вале ман метавонистам нишонаи андӯҳи амиқро бар чеҳраҳояшон бубинам. Ноумедшудагон аз Навиштаҳо дарёфтанд, ки онҳо дар вақти таъхир қарор доранд ва бояд бо сабр иҷро шудани рӯёро мунтазир шаванд. Ҳамон далелҳое, ки онҳоро водоштанд дар соли 1843 мунтазири Худованди худ бошанд, онҳоро ба он бурданд, ки Ёро дар соли 1844 интизор шаванд. Бо вучуди ин, ман дидам, ки аксарият он нерӯро, ки нишонаи имони онҳо дар соли 1843 буд, надоштанд. Ноумедии онҳо имонашонро фурӯ нишонда буд». Early Writings, 247.

Таърихи миллерите, ки Юҳанно дар боби даҳум намояндагӣ мекунад, таърихи ғариштаи якум ва ҳамчунин ғариштаи дуҷум аст. Фуруди омадани ғариштаи якум бо як паём ва фуруди омадани ғариштаи дуҷум бо як паём, оғози таърихҳои мутаносибро нишон медиҳанд, ки ҳар ду бо ноумедӣ анҷом ёфтанд, ҳарчанд Юҳанно бештар бевосита тамоми таърихи ҳар ду ғариштаро тасвир мекунад. Ҳатто баъд аз 22 октябри соли 1844, вақте ки ғариштаи сеюм бо як паём омад, ноумедии исёни соли 1863 шохиди сеюми давраест, ки бо як паём оғоз ёфта, бо ноумедӣ анҷом меёбад.

Ноумедии аввалини ҳаракати ғариштаи сеюм дар 18 июли соли 2020 ҳаммонанди ноумедии аввалини миллериён буд. Ҳақиқате маҳрум шуда буд, чунон ки ҳақиқати соли 1844 маҳрум шуда буд, ба сабаби он ки Худованд дасти Худро бар иштибоҳе дар баъзе аз рақамҳо нигоҳ дошта буд, ки он ноумедии аввалини миллериёнро ба вучуд овард. Вақте ки баъдтар он иштибоҳ фаҳмида шуд, он иштибоҳ аз маҳрумият бароварда шуд, чунон ки Шери қабилаи Яхудо дасти Худро бардошта буд. Иштибоҳи 18 июли соли 2020 аз сарпечӣ аз эътироф кардани он ба вучуд омад, ки дасти Ё дар 22 октябри соли 1844 бардошта шуда буд, ҳангоме ки Ё эълон мекард, ки «вақт дигар нахоҳад буд».

Хоҳ ин ки ҳаракати Филадельфия дар навмеди аввали фариштаи якум буд, ё навмеди аввали ҳаракати Лоодикияи фариштаи сеюм, дасти Ў нишонаи роҳро ифода мекунад. Дар 19 апрели соли 1844 ва дар 18 июли соли 2020 навмедӣ замони парокандашавиро ба вучуд овард. Онҳое ки ё дар 11 августи соли 1840 ё дар 11 сентябри соли 2001 чамъ оварда шуда буданд, пароканда гардиданд, ва баъд аз он Масеҳ бори дуюм ба чамъ овардани қавми Худ оғоз намуд.

Ў қавмеро аз 11 сентябри соли 2001 оғоз намуда, чамъ оварда буд, зеро, чунон ки дар таъмиди Масеҳ тасвир ёфтааст, маҳз он вақт, ки рамзи Илоҳӣ нозил мегардад, Ў ба чамъ овардани шогирдони Худ оғоз мекунад, на пеш аз он. Сипас, баъд аз парокандагӣ, Масеҳ қавми Худро бори дуюм чамъ меоварад. Масеҳ шогирдони Худро аз замони таъмиди Худ чамъ оварданро оғоз намуд, ва баъд аз парокандагӣ, ки салиб ба вучуд овард, Ў бори дуюм ба чамъ овардани шогирдони Худ оғоз кард. Ҳақиқати нубуввати чамъоварии дуюм, ки дар моҳи июли соли 2023 оғоз гардид, бахше аз он чизе буд, ки 18 июли соли 2020 мӯҳр шуда буд, ҳарчанд он ба таври равшан яке аз унсурҳои таърихи миллериҳо буд.

Дар ояти чилуми Дониёл ёздаҳ, ҳайвони аз жарфи беҳадд баромада, ҳар ду шоҳи ҳайвони заминро дар соли 2020 кушт. Дар моҳи июли соли 2023, Худованд ба чамъ овардани қавми рӯзҳои охири Худ бори дуюм оғоз намуд. Раванди чамъоварӣ дар доираи таърихи муқаддаси миллери намоёндагӣ шудааст, ва дар он таърих ду шоҳиди таърихии чамъ овардани қавми Ў бори дуюм вучуд дорад. Раванди чамъоварӣ як унсури нубувватист, ки то моҳи июли соли 2023 мӯҳр шуда буд. Кори чамъ овардани қавми Ў бори дуюм дар қараёни таърихи ҷанги Украина, андаке пеш аз интиҳоби дууми президенти ҳаштум, ки аз он ҳафт аст, ба иҷро мерасад.

11 августи соли 1840 Худованд ҳаракати Миллериҳо чамъ овард, ва Ў ин чамъомадро бо муаррифии чадвали соли 1843, ки дар моҳи майи соли 1842 нашр гардид, нишонгузорӣ намуд. Ин чадвал паёми асосиро ифода мекард, зеро Ў он вақт таҳкурсии маъбади Миллериҳо мегузошт. Фуруд омадани фариштаи Ваҳӣ боби даҳум, дар 11 августи соли 1840, ба таъмиди Масеҳ мувоҷиҳ аст, ки он, аз ҷумлаи ҷизҳои дигар, оғози интиҳоби шогирдонаш аз ҷониби Масеҳро нишон дод.

«Бо даъват шудани Юҳанно ва Андриёс ва Шимён, Филиппус ва Натанаил, поягузории калисои масеҳӣ оғоз ёфт. Юҳанно ду нафар аз шогирдони худро ба сӯи Масеҳ равона кард. Сипас яке аз онҳо, Андриёс, бародари худро ёфт ва ӯро назди Начотдиханда даъват намуд. Баъд аз он Филиппус даъват карда шуд, ва ӯ ба ҷустуҷӯи Натанаил рафт.» Орзуи асрҳо, 141.

Кори Вилям Миллер аз замони поён, дар соли 1798, то 11 августи соли 1840, кори Юҳанно Таъмиддихандаро намоёндагӣ мекард; аммо ҳангоме ки фариштаи Ваҳӣ боби даҳ нозил шуд, чунон ки бо нузули Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Масеҳ рамзӣ нишон дода шуда буд, Худованд шогирдони асосгузори Худро «гирд овард». Ин ду шоҳид муайян месозанд, ки Масеҳ қавми айёми охири Худро 11 сентябри соли 2001, вақте ки фариштаи Ваҳӣ боби ҳаждаҳ нозил шуд, гирд овард; аммо, ҳамон тавре ки бо миллериён буд, мебоист онҳо ба

воситаи яке аз унсурҳои ҳафт раъд, ки мӯҳр зада шуда буд, имтиҳон карда шаванд, ва он гоҳ Худованд қавми Худро бори дуюм гирд меовард.

Чамъоварии дуҷуми қавми рӯзҳои охири Худо дар таърихе оғоз ёфт, ки дар анҷоми комили ояти ёздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл тасвир шудааст, дуруст пеш аз пирӯзии Путин бар Украина, ва дуруст пеш аз ояти дувоздаҳ, ки дар он шаҳодати нубуввати Русия ва Путин ба анҷом мерасад. Пас, Дониёл боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ, бо Ваҳй боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ, мутобиқат мекунад, зеро маҳз дар он ҷо он ду шоҳид дубора зинда карда мешаванд.

Дар таърихи муқаддаси миллӣ, Худованд пас аз ноумедии 19 апрели соли 1844 бори дуюм ба чамъ овардани қавми Худ шурӯъ намуд, ва он чи Худованд дар он вақт барои чамъ овардани қавми Худ ба кор бурд, дарки он буд, ки онҳо давраи таъхири масали даҳ бокираи Матто боби бисту панҷум, инчунин Ҳабаккук боби дуюмро ба иҷро мерасонанд. Барои он ки миллериён ҳолати худро бишиносанд ва бозгарданд, лозим буд, ки худро ҳамчун касоне, ки дар Калом нубуввати Худо тасвир шудаанд, шиносанд. Онҳо бояд медиданд, ки онҳо қавми Худо ҳастанд, бар хилофи онҳое ки танҳо даъво мекарданд қавми Ё бошанд. Ҳангоме ки Ё қавми ноумедшудаи Худро чамъ меовард, Ё намунае аз он ливое пешкаш мекард, ки барои халқҳо барафроста мешавад, ва ба ин васила фарқияти миёни қавми ҳақиқӣ, вале ноумедшудаи Худ, ва қавме ки танҳо даъвои мансубият ба Ё доштанд, таъкид менамуд.

Ва дар он рӯз решае аз Ёисой хоҳад буд, ки ҳамчун нишоне барои қавмҳо барпо хоҳад шуд; халқҳо ба сӯи ӯ хоҳанд омад; ва оромии ӯ пурчалол хоҳад буд. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, ва аз Миср, ва аз Патрос, ва аз Куш, ва аз Элом, ва аз Шинъор, ва аз Ҳамот, ва аз ҷазираҳои баҳр бозёбад. Ва Ё барои халқҳо нишоне бар хоҳад афрошт, ва рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яхудоро аз ҷор ғӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:10–12.

Вақте ки набиё Ирмиё он касонеро, ки дар 19 апрели соли 1844 ноумед шуданд, намояндагӣ мекунад, ӯ нишон дод, ки дигар бо «чамъомади масҳарақунандагон» ҳамроҳӣ надошт; онҳое ки пешгӯии иҷронагаштаи соли 1843-ро ҳамчун далел ба кор мебурданд, то исбот кунанд, ки касоне ки Ирмиё онҳоро намояндагӣ мекард, анбиёи козиб буданд.

Ман дар маҷлиси масҳарақунандагон нанишастам, ва шодӣ нанамудам; ман танҳо нишастам ба сабаби дасти Ту, зеро ки Ту маро аз ғазаб пур сохтай. Ирмиё 15:17.

«Ҷамъоати масҳарақунандагон» онҳоеро, ки Ирмиё онҳоро намояндагӣ мекард, берун андохта буд.

«Бисёре аз ҷониби бародарони беимони худ таъқиб карда шуданд. Барои он ки мавқеи худро дар қалисо нигоҳ доранд, баъзеҳо розӣ шуданд, ки дар бораи умеди худ хомӯш бошанд; аммо дигарон эҳсос мекарданд, ки вафодорӣ ба Худо ба онҳо иҷоза намедихад, ки ҳақиқатҳое, ки Ё ба амонати онҳо супурда буд, ба ин гуна пинҳон доранд. На андаке аз чамъияти қалисо маҳрум карда шуданд, танҳо ба ин сабаб, ки эътиқоди худро ба омадани Масеҳ баён мекарданд. Барои онҳое ки ин озмоиши имони худро таҳаммул мекарданд, суҳанони пайғамбар бисёр гаронбаҳо буданд: “Бародарони шумо, ки аз шумо

нафрат доштанд ва шуморо ба хотири номи Ман берун андохтанд, гуфтанд: Бигзор Худованд чалол ёбад; аммо Ў барои шодии шумо зоҳир хоҳад шуд, ва онҳо шарманда хоҳанд гардид.» Ишаё 66:5». «Муборизаи Бузург», 372.

Вақте ки Худованд барои халқҳо парчае барафрозад, ин дар он ҳангом руҳ хоҳад дод, ки Ў дасти Худро бори дуюм дароз карда бошад, то бақияи қавми Худро, ки рондашудагони Исроиланд, ҷамъ оварад. Онҳо касоне ҳастанд, ки дигар дар «мачлиси истехзоқунандагон» наменишинанд.

«Решаи Йисой» рамзи ду хати насл аст: яке аз дини яҳудӣ дар якҷоягӣ бо хати насле аз берун аз яҳудият; ва он на танҳо хати насли Исоро ифода мекунад, балки ҳамчунин рамзи иттиҳоди Илоҳият бо инсоният мебошад, зеро он парчае ки барафрошта мешавад, қавмеро намоёндагӣ мекунад, ки абадан дар ҳолат ва таҷрибаи иттиҳоди Илоҳият бо инсоният муҳр шуда бошанд; ҳамин маъно дар ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл низ бо рамзи «қалъа» ифода ёфтааст. Дар ояти даҳум, замони муҳрғузории саду чилу чор ҳазор аз тариқи дарки нубуввати қалъа, ки сар аст, ба таври ишоравӣ фаҳмонида мешавад. Дар таърихи ояти ёздаҳ ва ҷанги Украина, Худованд дасти Худро бори дуюм дароз мекунад, то рондашудагонеро, ки ноумед шудаанд, ҷамъ оварад.

Бинобар ин, бо шохидии Дониёл ёздаҳ ҳамчун сохтор, мо воридшавии папагиро ба таърихи нубувтагӣ, андаке пеш аз қонуни якшанбе, муайян кардем. Мо амали шохӣ ҷумҳурихоҳро, ки бо Трамп муаррифӣ мешавад, дидаем, ҳангоме ки ӯ ҳаштуме мегардад, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, ва кори ба ҳам омехтани калисо ва давлатро оғоз мекунад. Мо хати шохӣ муртадонаи протестантизмро дорем, чунонки он бо Маккабиён муаррифӣ шудааст. Дар ҳамон таърихе, ки он оятҳо муаррифӣ мекунанд, мо хати ҳафт раъдро, ки ҳамчунин хати масали даҳ бокира аст, татбиқ менамоем, ва таҷрибаи яксаду чилу чаҳор ҳазорро муайян мекунем, ҳамчунин хати се фариштаеро, ки кори шохӣ ҳақиқии протестантиро тарҳрезӣ мекунад. Яке аз рӯйдодҳо барои шохӣ ҳақиқии протестанти дар он таърих ҷамъоварии дуюм аст.

Ҷамъоварии дуюм дар таърихи хабари фариштаи дуюм ба амал омад, ва он ҳамчунин дар таърихи фариштаи сеюм аз соли 1844 то 1863 ба амал омад, ва аз таърихи миллериш ду шохидро барпо менамояд, ки Худованд дасти Худро бори дуюм дароз кард, то рамаи парокандаи Худро ҷамъ оварад.

«23 сентябр, Худованд ба ман нишон дод, ки Ў дасти Худро бори дуюм дароз кардааст, то бақияи қавми Худро бозёбад, ва дар ин замони ҷамъоварӣ саъю кӯшишҳо бояд дучанд карда шаванд. Дар замони парокандагӣ, Исроил зарба хӯрд ва дарида шуд, аммо акнун, дар замони ҷамъоварӣ, Худо қавми Худро шифо хоҳад дод ва ҷароҳатҳои онҳоро хоҳад баст. Дар замони парокандагӣ, кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ростӣ ба амал меомаданд, таъсири андаке доштанд, бисёр кам ё ҳеҷ чизро ба анҷом намерасониданд; аммо дар замони ҷамъоварӣ, вақте ки Худо дасти Худро барои ҷамъ овардани қавми Худ гузоштааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ростӣ таъсири мақсудшудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар ин кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ман дидам, ки барои ҳар касе нодуруст аст, ки барои роҳнамоии мо ҳоло, дар замони ҷамъоварӣ, ба замони парокандагӣ ҳамчун намуна ишора кунад; зеро агар Худо ҳоло барои мо бештар

аз он чи он вақт кард, анҷом надиҳад, Исроил ҳеҷ гоҳ ҷамъ оварда нахоҳад шуд». Early Writings, 74.

Дар замимаи китоби «Навиштаҳои аввалин», Хоҳар Уайт шарҳи гуфтаи тозанақлшударо баён мекунад:

«3. Ин ақида, ки Худованд «дасти Худро бори дуюм дароз кард, то бақияи қавми Худро бозёфт намояд», дар саҳифаи 74, фақат ба иттиҳод ва қуввате, ки як замон дар миёни қасоне, ки мунтазири Масеҳ буданд, вучуд дошт, ва ба ин воқеият ишора мекунад, ки Ё дубора ба муттаҳид сохтани қавми Худ ва бархезонидани онҳо оғоз намудааст». Early Writings, 86.

Таърихи муқаддаси ҳафт раъд, ки аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844-ро ифода менамояд, намунаи таърихи муқаддаси аз 22 октябри соли 1844 то исёни соли 1863 буд. Сатр бар сатр, таърихи аввал тасвири бокирағони доно буд, ва хати дуюм намунаи бокирағони нодонро пешкаш менамуд. Ҳар ду таърих замоне оғоз ёфтанд, ки ғариштае бо паёме, ки бояд ҳурда мешуд, фуруд омад. Омадани ғаришта дар ҳар ду таърих раванди имтиҳонери оғоз кард, ки парокандагиро ба вучуд овард, ва то соли 1849, ба хоҳар Уайт нишон дода мешуд, ки Худованд боз дасти Худро бори дуюм дароз мекард, ин дафъа барои ҷамъ овардани онҳое ки 22 октябри соли 1844 пароканда шуда буданд.

Онҳо аз сабаби Ноумедии Бузург пароканда шуда буданд, ҳамон тавре ки ҳикматмандон дар 19 апрели соли 1844 аз ноумедии аввалини худ пароканда шуда буданд. Ҷамъомади дуюм муайян намуд, ки Худованд «дубора ба муттаҳид сохтани қавми Худ шурӯъ кардааст ва онҳоро боз бармеҳезонад». Дар ҷамъомади дуюм, қори Худованд бардоштани парчамеро дар бар мегирад, ки дар паём бо ҳам муттаҳид аст ва инсонияти он бо Илоҳияти Ё муттаҳид мебошад. Ҳадафи он парчам ин аст, ки рамаи дигари Худо аз Бобил берун хонда шавад, ки ин тавассути он ба амал меояд, ки мардону занон парчамро мебинанд.

Нишона лашкари онҳост, ки инсонияти худро дар замони озмоиши қонуни якшанбе бо Илоҳияти Масеҳ муттаҳид сохтаанд. Пас, гирдоварии дуюм «решаи Ёисой»-ро муайян мекунад, ки барафрохта хоҳад шуд ва рамзшиносии дугонаи пешгӯёнаи Рутро дар бар дорад: ё бутпарасте буд, ки тавассути нишона, бо пайвастан ба Бӯаз, гирд оварда мешавад; Бӯаз рамзи саду чихилу ҷаҳор ҳазор аст ва ҳамчунин рамзи Фидиядиҳанда мебошад, ки барои Рут қиматро пардохт ва ҳеши наздики ё буд. Дар таҷассум ёфтани табиати Илоҳии Масеҳ бо ҷисми сукуткардаи табиати инсонӣ, Ё ҳеши наздики мо гардид. Нишонае, ки барафрохта мешавад, онҳоянд, ки бо ин паём муттаҳид гардида, қори пайвастании инсонияти худро ба Илоҳияти Масеҳ пеш аз қонуни якшанбе ба анҷом мерасонанд.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Қадршиносии Китоби Муқаддас бо омӯзиши он меафзояд. Донишҷӯ ба ҳар сӯе ки рӯ оварад, ҳикмат ва муҳаббати беинтиҳои Худо намоён хоҳад ёфт.

«Аҳамияти низоми яҳудӣ ҳанӯз ба таври қомил дарк нашудааст. Ҳақиқатҳое бузург ва амиқ дар расму рамзҳои он ба сурати соя ифода ёфтаанд. Инчил қалидест, ки асрори

онро мекушояд. Ба воситаи дониши нақшаи начот, ҳақиқатҳояш барои фаҳмиш кушода мегарданд. Беш аз он чи мо мекунем, дарки ин мавзӯҳои аҷоиб имтиёзи мост. Мо бояд умқиҳои Худоро дарк намоем. Фариштагон орзу доранд ба он ҳақиқатҳое назар афкананд, ки ба мардумоне ошкор гардидаанд, ки бо дилҳои шикаста Каломи Худоро меҷӯянд ва барои дарозӣ ва паҳноӣ ва амиқӣ ва баландии бештари донише дуо мегӯянд, ки танҳо ӯ дода метавонад.»

«Ҳангоме ки мо ба анҷоми таърихи ин ҷаҳон наздик мешавем, пешгӯиҳои марбут ба рӯзҳои охир махсусан омӯзиши моро талаб мекунанд. Китоби охири Навиштаҳои Аҳди Ҷадид аз ҳақиқате пур аст, ки мо бояд онро дарк намоем. Шайтон зехни бисёриҳоро кӯр кардааст, то онҳо аз ҳар баҳонае, ки барои мавзӯи омӯзиши худ қарор надодани китоби Ваҳй дошта бошанд, хушнуд гардидаанд. Аммо Масеҳ ба воситаи бандаи Худ Юҳанно дар ин ҷо он чиро, ки дар рӯзҳои охир ба вукӯҳ хоҳад пайваست, эълон намудааст, ва ӯ мегӯяд: “Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суҳанони ин пешгӯиро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд.” Ваҳй 1:3.»

«Ин ҳаёти ҷовидонист,» — гуфт Масеҳ, — «ки Туро, Худои ягонаи ҳақиқӣ, ва Исои Масеҳро, ки Ту фиристодаӣ, бишносанд». Юҳанно 17:3. Чаро мо арзиши ин донишро дарк намекунем? Чаро ин ҳақиқи пурчалол дар дилҳои мо намедурахшанд, бар лабони мо намеларзанд ва тамоми вучуди моро фаро намегиранд?

«Ҳангоми ба мо ато кардани Каломи Худ, Худо моро соҳиби ҳар як ҳақиқате гардонидаст, ки барои начоти мо зарур аст. Ҳазорон нафар аз ин чашмаҳои ҳаёт об кашидаанд, вале захира кам нагаштааст. Ҳазорон нафар Худовандро пеши назари худ гузоштаанд, ва бо нигариш ба ӯ ба ҳамон сурат дигаргун шудаанд. Рӯҳи онҳо дар даруни онҳо месӯзад, вақте ки аз хислати ӯ суҳан мегӯянд ва нақл мекунанд, ки Масеҳ барои онҳо кист ва онҳо барои Масеҳ киҳоянд. Аммо ин ҷӯяндагон ин мавзӯҳои бузург ва муқаддасро ба поён нарасониданд. Ҳазорони дигар низ метавонанд ба кори таҳқиқ кардани асрори начот машғул шаванд. Ҳангоме ки бар ҳаёти Масеҳ ва бар хислати рисолати ӯ тааммул карда мешавад, дар ҳар кӯшиши кашф кардани ҳақиқат, шуоъҳои нур ҳарчи равшантар ҷило хоҳанд дод. Ҳар ҷустуҷӯи тоза ҷизеро ошкор хоҳад сохт, ки аз он чи то ҳол кушода гардидааст, боз ҳам амиқтар ҷолибтар аст. Ин мавзӯ боённопозир аст. Омӯзиши таҷассум ёфтани Масеҳ, қурбонии кафоратбахши ӯ ва хизмати шафоатии ӯ, зехни донишҷӯи кӯшандаро то даме ки вақт боқист, машғул хоҳад дошт; ва ӯ, ҳангоми нигариш ба осмон бо солҳои бешумори он, нидо хоҳад кард: “Бузург аст сирри худотарсӣ.”»

«Дар абадият мо он чиро хоҳем омӯхт, ки агар он нуреро, ки дар ин ҷо гирифтаниш мумкин буд, қабул карда будем, фаҳмиши моро мекушод. Мавзӯҳои начот дилҳо, ақлҳо ва забонҳои начотёфтагонро дар тӯли асрҳои ҷовидона машғул хоҳанд сохт. Онҳо ҳақиқатҳоеро хоҳанд фаҳмид, ки Масеҳ орзу дошт онҳоро ба шогирдони Худ ошкор созад, аммо онҳо имон надоштанд, то онҳоро дарёбанд. Ҳамеша ва ҳамеша назарҳои наво аз камолот ва ҷалоли Масеҳ падидор хоҳанд шуд. Дар тӯли асрҳои беинтиҳо Соҳиби амин аз ганҷинаи худ ҷизҳои наво қуҳнаро берун хоҳад овард». Christ’s Object

Lessons, 132–134.